

ŠLJOKICA

Jučer mi je na trčanju ispao mozak.

Bušilica preciznih pitanja probila mi je lubanju dovoljno da se raspukne kao Kinder jaje među nestrpljivim dječjim dlanovima. Mozak je spremno iskoristio priliku za bijeg iz zatvora, skočio pobjedničkim olimpijskim skokom s odskočne daske moje rascvjetane glave i produžio sretnim kraulom u lokvi pokraj nas. Moje tenisice su uspuhano šljapkale za njim, moleći me da se ostavimo trčanja i jednim skokom u lokvu smočimo se do umjetne kože.

„Dušo, slušaš li ti mene?“, pitala me mama zabrinutim trepavicama.

Prijeteći sam pogledala Mozak. Nekorektno me ostavio samu kao odgovor na njena pitanja. No, njega živo zaboli vijuga za mene i trepavice moje mame utegnute u najnoviju XXXL maskaru (ne pobrkati s XXL). Samo je opušteno okrenuo kraul u leđno lakoćom tatinog zgloba kada ljeti sprema ribu na gradelama.

„Slušam, mama, slušam“, odgovorila sam uz glasno cviljenje tenisica kao potvrdu. Bar me one nisu izdale.

Od Mozga i dalje nije bilo ni mrvice, kamoli kruha.

„Ne znam što bih ti rekla, imam neke ideje, nemam još konkretan plan, ali radim na tome“, al' sam ga plela.

Moj odgovor se očito nije svidio XXXL trepavicama jer su pojačale brzinu treptanja oko stisnutih očiju bar za pedeset posto. Bilo bi bolje da su one trčale umjesto nas. Njihovim tempom bi stigle do kraja puta za par minuta, pozdravile se, ja bih produžila u svoj stan, a ovaj razgovor bi ostao nedovršen, sam na stazi. Umjesto toga pretvorio se u još mojih pokušaja da ispletem nešto što mama nije mogla otplesti. Ruku na srce, nisam mogla ni ja.

Sada sjedim u stanu i premotavam naš razgovor kao staru kazetu dok se ne raspadne u neprepoznatljive, raskomadane riječi. Nastojim ih razumjeti, ali ih nesvjesno slažem u fanzin onoga što mislim da trebaju značiti. Sjećam se kako je mama riječima pustila tu temu, ali šutnjom nije. Njena dubina otpratila me sve do stana i pobrinula se da ne odem praznih ruku, već ponesem pitanje koncepcije sa sobom. Pardon, Koncepcije s K.

Ne znam koji se točno dan ona dijelila na faksu, ali meni nitko nije javio. Ja sam kući donijela diplomu, ali bez Konceptije. Izgleda da je ona bila njen ključni dio.

Nisu XXXL trepavice ništa krivo rekle. Primjećujem da su drugi Konceptiju podigli iz referade na vrijeme i sada rade na karijerama, odnosima, prvom djetetu. Ja radim sebi evo još jedan čaj i gledam ozbiljno u njega dok kesica otpušta Opuštajući miks. Možda je on moja Konceptija, pa ako ga polako popijem i proširi mi se po plućima, dobijem i ja upute za korištenje odraslog života.

Mirno širenje moje tekuće potencijalne Konceptije naglo prekine gospodin Ilić grmeći kako nije život jedna žena. To je znak da u Crkvi susjeda u stanu iznad počinje oplakivanje Mine. Eksploziju vokalnih ukrasa gospodina Ilića detonira svaki dan točno u šest.

Mina nije mrtva, da se razumijemo, ali on za nju jest. To mu ponavlja svaki dan preko razglasa nakon što mu obeća da mu se više nikad neće javiti na poziv, najkasnije do pet i pedeset pet, tako da ima vremena pripremiti playlistu i suzne kanale za misu oplakivanja u šest.

Ovo mi je alarm da se krenem spremati za Lucijinu novu fiks ideju. Uхватила me nedavno u ovoj fazi traganja za Konceptijom („Kako si, što ima?“ „Nikako, apsolutno ništa“) i navukla da odem s njom u neki holistički studio na probni sat. Cijela ta budi zen priča meni ne drži pretjerano vodu, ali Lucija ne da drži glavu iznad vode, nego kraljevski plovi svojim dvadesetima. Teško je bilo ne pomisliti da bi bilo ljepše ploviti s njom umjesto joj mahati s moga brodogradilišta u raspadu. Tako je odluka donesena u trenutku slabosti dovela do toga da danas idem zaroniti u njeno mindfulness more u kojem ću se, imam predosjećaj, vrlo brzo ugušiti.

Pitam se izlaze li kapetani svejedno na otvoreno more kad im takav osjećaj gnječi pluća.

Na radnom stolu mi stoji samo vizitka s adresom studija. Bacam je u torbicu da je ne gledam i odlazim na autobusnu stanicu. Studio je u bezimenoj uličici koja je kao korov izrasla iz one s vizitke, pokraj kockarnice, pa onda vanjskim skalama do zadnjeg kata (koji izgleda napušteno), vani na terasi.

Vidite kako sam ja to lijepo i jasno objasnila? E, pa meni nitko nije.

Da, naravno da sam se izgubila, i da, naravno da sam zakasnila.

Djevojka s naslovnice na recepciji ljubazno se pravi da nisam i vodi me do sale. Dok hodam pokraj nje pitam se je li joj ovo posao sa strane uz modeling ili ću o njoj čitati na nekom portalu za par godina, kako su je slučajno otkrili u - gdje su ono otkrili Caru Delevigne? Na pumpi? U fast food restoranu? Uz tijelo elegantne žirafe i lice kao s uljanog platna mislim da osim te dvije treća opcija ne postoji.

„Vašu sesiju vodi Indonessija, razina je pet“, prokliže baršunastim glasom po mirisnom hodniku.

„Oprostite, ja nisam znala, ja sam apsolutni početnik-“,

„Ne brinite, pet je razina opuštanja“, kimne naslikanom glavom, „maksimalna razina prepuštanja procesu“.

Borim se sama sa sobom da ne kažem ovom modelu-recepcionerki da ipak nažalost ne mogu ostati jer me hvata panika od toga koji je vrag „prepuštanje procesu“, a pogotovo od broja pet uz njega. No, kad sam se već dovukla Bogu iza nogu, neka mi on izvoli pomoći sa čim god me unutra čeka.

„Inndonessija je razvila proces ove sesije na Baliju, tamo su se upoznali njeni roditelji. Tako je i dobila ime. Prelijepo je, zar ne?“, uzdahne Djevojka s naslovnice.

Gledam pločicu pred studijem i borim se s porivom da pitam jesu li također na Baliju ili u nekoj drugoj egzotičnoj destinaciji dobili i sva ta pusta slova.

Inndoessiju je lako uočiti.

Također je s naslovnice, ali nekog holističkog časopisa o jogi ili zdravoj ishrani, mirna pogleda, nasmiješena, blistave kose i kože vjerojatno punih vitamina, prekrivena sitnim perlicama. Možeš je voljeti ili ne voljeti, ali jebiga, u jedno nema sumnje - Inndonessija je itekako žena s Konceptijom.

„Evo, sjednite se na ovu prostirku. Kada završite i uzmete si trenutak za sebe, da se prizemljite, dođite do recepcije pa ćemo riješiti plaćanje. Primamo gotovinu i sve kartice“, nasmiješi mi se još jednom Djevojka s naslovnice nestvarnim očima i odleluja natrag svom stolu.

U žurbi sam se zaboravila javiti Luciji i provjeriti kada dolazi. Provjeravam skrivečki poruke i vidim da je „morala“ otkazati jer je zaboravila da ima već zakazano romantično pravljenje svijeća s dečkom i možemo li odgoditi.

Na brzinu uguglam studio i cijenu Inndonessijine sesije. 75 eura.

Sveznajući Google ne zna da sam trebala biti Lucijin +1 kao članice. Za 0 eura.

Umjesto toga, sjedim sama, kao +0, a romantične svijeće Lucije i njenog dečka tope mi ono malo novca što mi je ostalo na računu.

Možda još stignem otići?

„Pozdrav svima, pa počnimo. Hvala vam svima od srca što ste se otvorili ovom iskustvu. Danas ću vas provesti kroz meditaciju mira“, krenula je Indonessija mekim glasom. Nastavila je s istom umirujućom melodijom, ali nju je ugušio napon moga Mozga kojem je kraul dosadio, pa su sad njegove misli skakale u agresivnom rasplesanom obliku broja 75.

Taj mi je novac trebao.

Budžet za ovaj mjesec sam planirala rastegnuti.

Možda mogu posuditi od mame.

Ne, ne od mame.

Znam da bi mi dala, ali sramota me.

Što da kažem?

Bok mama, je li mi možeš molim te (opet) posuditi nešto novca? Iskrsnuo mi neočekivani trošak. Koji? Pa vidiš, tvoje dijete koje si toliko dugo odgajala i školovala zaključilo je da mu ne treba ovaj mjesec struja ako ga iznutra grije meditacija mira.

Ne, nema šanse.

Ja bih trebala posuđivati njoj.

Uvijek sam mislila da ću u ovim godinama kupovati njoj i tati korisne, malo skuplje aparate.

Znaš, one koji ti nisu baš nužni, ali tiho zuje i bruje u svojoj snazi. Stainless steel.

Uplatiti im odmor negdje gdje je sunčano, lijepo i bezbrižno.

Ja u njihovim životima isključivo sunčana, lijepa, bezbrižna misao.

Požele li ikad da su dobili drugačije dijete?

Neko koje zna što sa skoro trideset godina radi sa svojim životom?

Koji je vrag sa mnom?

Brojka 75 bila je nož koji je izrezao iz torte posred mojih pluća jedan njen komad, iščupao ga, dao mi vilicu i tjerao me da ga pojedem, a ja sam bila sita do zuba. Kao svako dijete kojeg se hrani na silu, počela sam plakati.

„Da, divno, sve pustite van, suze, smijeh, što god vam dođe, nemojte se sramiti, prepustite se procesu“, zacvrkuće Inndonessija.

Ne da se nisam uspjela prepustiti procesu, nego sam prala pod na vrhu kuće u pripizdini s -75 eura i -Konceptijom na računu. Bolje bi bilo da sam ušla u kockarnicu pokraj umjesto da se ovdje sramotim. Od toga bih se bar bolje osjećala.

(Valjda? Ne znam, nisam nikad kockala)

Nakon točno 60 minuta (još jedan znak Inndonessijine besprijekorne Konceptije) ne dižem zamazan pogled (moram i ja nabaviti skupu XXXL maskaru), brzo kupim svoju pognutu glavu i pogrbljena ramena i žurim prema vratima kao izlazu u slučaju nužde.

Put mi prepriječi disko kugla od dlana s maramicom s ponekom šljokicom. Preda mnom stoji žena po kojoj se razlila duga. Izgleda poput rajske ptice koja je slučajno uletjela kroz otvoren prozor bež, mirišljavog studija.

„Hajdemo mi zapaliti jednu“, kaže i pridrži mi vrata.

Kimnem. Ne da mi se objašnjavati da ne pušim, a i potajno se nadam, ako mi doda cigaretu, da će neka šljokica ostati i na meni.

„Nemojte se čuditi što ovako izgledam, došla sam s posla“, uhvati me kako buljim, „jeste prvi put ovdje?“

„Da, jesam“, odvratim, glasom još promuklim od plakanja.

„Ana Eva Amelie, ova mlada dama je moj plus jedan“, dobaci rajska ptica uz blistav osmijeh Djevojki s naslovnice na recepciji. Ona ga vraća brže od vrhunske tenisačice i zasniva akrilnim noktima po tipkovnici.

U idućem trenutku smo na svježem zraku. Rajska ptica pripali. „Ne treba u ničemu pretjerivati, sad je um čist, ne mora odmah biti i tijelo.“

„A čime se bavite?“, nisam mogla izdržati a da ne pitam.

„Scenografkinja sam u kazalištu. A vi?“

„Ja? Ja sam ništa. Mislim, ništa ne radim. Ništa trenutno“, kažem ispuhujući mikroskopski oblak preda se. Nikad nisam znala uvlačiti.

Rajska ptica se u sekundi uozbilji. „Dakle, vi ste u usponu“, otrese pepeo i moje riječi.

Blijedo je pogledam.

„Svi mi radimo nešto, samo se nekima stvari poslože prije, a onima u usponu će kasnije. Dokle god se krećete, nema razloga za brigu“, nasmiješi mi se, ugasi cigaretu i stisne dlan.

Rajska ptica odleprša skalama u Uber, ali prije nego što je otišla ni ne znajući mi je ostvarila želju.

Na dlanu mi je ostala šljokica.